

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Apujar el salari mínim

Un bon país no és un país 'low cost'

En aquesta tribuna ja hem parlat altres vegades que Andorra no pot ser el país *low cost* que han anat configurant Andorra Turisme i els governs de DA. Cal canviar de política.

La bona política per avançar cap a un país de més qualitat aconsella augmentar el salari mínim, tot i que segur que alguns manifestaran sorpresa davant la nostra proposta.

Un acostament bàsic a l'economia ens diria que fóssim molt prudents pel que fa als intents de legislar influïent en la llibertat de mercat.

S'escoltaran doncs veus, vinculades al Govern actual, que diran que augmentar el salari mínim crearia molts problemes.

Però hem de tenir clar que el nivell actual del salari mínim, 1.050,40 euros, és molt baix, segons qualsevol criteri raonable, atès el cost de la vida. Durant els darrers anys les diferents pujades del salari mínim han anat molt per darrere de la inflació, de manera que, en termes i xifres reals, el salari mínim és considerablement més baix del que era en la dècada dels anys noranta del segle XX.

També alguns liberals-conservadors afirmaran que encara que el salari mínim sembli baix, incrementar-lo comportaria la pèrdua de llocs de treball, però això no quadra amb la realitat.

Entre els liberals-conservadors el salari mínim està mal vist. Pensen que és una imposició arbitrària per part del Govern i els sembla que exigeix que el treballador rebi un salari

superior al seu mèrit.

Els Progressistes volem vetllar per la qualitat laboral i el benestar de les persones establint un marc de condicions laborals dignes.

Durant el darrer tram de la passada legislatura, DA, amb el suport dels liberals i Unió Llaurediana més independents de la Massana, va aprovar la modificació de la Llei de relacions laborals, una modificació que no respon a la realitat sociolaboral del país, ni a les característiques del seu teixit

“En un país decent, els que treballen guanyen un salari digne”, diu Puig

L'actual és molt baix segons qualsevol criteri raonable i atès el cost de la vida

empresarial ni tampoc dels assalariats, i que precaritza les condicions laborals dels treballadors.

Els treballadors no són sacs de patates, ni apartaments en una pleta. Són éssers humans i les relacions humanes que intervenen en la contractació i en els acomiadaments són inevitablement més complexes que els mercats de productes agrícoles.

I una de les conseqüències d'aquesta complexitat humana és que els augments moderats dels salaris, per als pitjors pagats, no necessàriament redueix el nom-

bre de llocs de treball.

El principal efecte d'un augment dels salaris mínims és un augment de les rendes de les ciutadanes i els ciutadans que treballen molt però cobren poc. I aquest augment de rendes repercutiria positivament en la seva capacitat de consumir béns i serveis, que és precisament el que cal aconseguir.

Per això els progressistes defensem incrementar gradualment el salari mínim fins a situar-lo l'any 2020 en un 70% el salari mitjà, tal com estableix la Carta Social Europea, per augmentar la capacitat adquisitiva dels salaris més baixos.

Com explica el doctor en Economia català, Miquel Puig, en el llibre *Un bon país no és un país low cost*, “(...) en un país decent, els qui poden treballar treballen i els qui treballen guanyen un salari digne.” Com assenyala Miquel Puig en el llibre que he esmentat, un salari mínim digne té diverses funcions, la principal “(...) és assegurar a la classe mitjana que podrà gaudir dels programes de l'Estat del benestar sense haver de pagar massa impostos. La segona, evitar l'aberració que la societat hagi de subvencionar els consumidors de certs productes i serveis. La tercera, restringir la immigració de personal poc qualificat. La quarta, evitar els *working poor*, la gent que és pobra malgrat treballar a temps complet.” (Miquel Puig, *Un bon país*, Edicions 62, pàg. 240)

En definitiva podem concloure que la pretensió de guanyar competitivitat a còpia de retallar salaris és absurda.